

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

PRIJEMNI ŠTAMPILJ
REPUBLIKA HRVATSKA

376 HAKOM

Prilježeno: 19.11.2020., 09:55 h

Klasifikacijska oznaka:	Ustrojstvena jedinica:	
034-07/19-01/176	376-08	
Uredžbeni broj:	Prilozi:	Vrijednost:
437-20-12	1	

d2583154

Uj: Usž-1970/20-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Borisa Markovića, predsjednika vijeća, mr. sc. Mirjane Juričić i Blanše Turić, članica vijeća, te više sudske savjetnice Tatjane Ilić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupa opunomoćenica uz sudjelovanje zainteresirane osobe koju zastupa opunomoćenica radi rješavanja spora između korisnika i davatelja poštanskih usluga, odlučujući o žalbi tužitelja izjavljenoj protiv presude Upravnog suda u Splitu poslovni broj: od 20. prosinca 2019., na sjednici vijeća održanoj 9. srpnja 2020.

presudio je

Odbija se žalba tužitelja i potvrđuje presuda Upravnog suda u Splitu poslovni broj: od 20. prosinca 2019. u točki I. izreke.

Obrazloženje

Pobijanom presudom Upravnog suda u Splitu poslovni broj: od 20. prosinca 2019. odbijen je tužbeni zahtjev za poništenje točke 2. izreke odluke tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-08/19-02/158, urbroj: 376-04-19-5 od 23. srpnja 2019. kao neosnovan (točka I. izreke). Odbijen je zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora kao neosnovan (točka II. izreke)

Pobijanom odlukom tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-08/19-02/158, urbroj: 376-04-19-5 od 23. srpnja 2019. odbijen je kao neosnovan zahtjev za rješavanje spora korisnika s davateljem poštanskih usluga u vezi s rješavanjem prigovora zbog neobavljene ugovorene usluge uručenja preporučene pošiljke, broj: (točka 1. izreke), dok je u ostalom dijelu zahtjev za rješavanje spora korisnika poštanskih usluga odbačen kao nedopušten (točka 2. izreke).

Protiv točke I. izreke navedene presude žalbu je podnio tužitelj sukladno odredbi članka 66., članka 69. i članka 70. Zakona o upravnim sporovima. Smatra da je pobijana presuda u tom dijelu nerazumljiva, nejasna i proturječna sama sebi. Tako je na šestoj stranici obrazloženja sud utvrdio kako u postupanju davatelja poštanskih usluga u ovoj pravnoj stvari nije bilo nepravilnosti, a onda je na istoj stranici utvrdio da je tzv. „omaškom“ donijela dvije istovjetne odluke, samo različitih brojeva. Dakle smatra da je dokazana činjenica da je u ovoj pravnoj stvari došlo do određenih nepravilnosti u postupanju Hrvatske pošte d.d., zbog kojih je sukladno pravnoj uputi iz odluke Povjerenstva za pritužbe

potrošača pri broj: DP-07-016246/19 od 17. svibnja 2019. podnio tuženiku zahtjev za razrješavanje spora, pa ne može snositi štetne posljedice, jer je postupio sukladno navedenoj pravnoj uputi, jer bi to predstavljalo kršenje članka 111. stavka 1. Zakona o općem upravnom postupku. To znači da odbacivanje dijela njegova zahtjeva za rješavanje spora kao nedopuštenog predstavlja nezakonitu odluku tuženika, čime je i pobijana presuda suda, kojom je potvrđena takva nezakonita odluka tuženika, također nezakonita. Nadalje ističe da je sud točno utvrdio da sukladno odredbi članka 96. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku, akt kojim se odlučuje o upravnoj stvari može imati i drugi naziv, čime je njegove navode da je odluka tuženika nezakonita, jer je donesena kao odluka, a ne kao rješenje, proglašio neosnovanim, ali je propustio utvrditi da članak 96. stavak 2. Zakona o općem upravnom postupku nije bezuvjetan, nego je uvjetovan sukladno zakonu, odnosno članku 41. stavku 1. Zakona o općem upravnom postupku, koji propisuje da se mora donijeti rješenje ukoliko se želi odbaciti zahtjev. Posebno ističe činjenicu da se u svom podnesku kojeg je priložio sudu na ročištu održanom 12. prosinca 2019. očitovao o poveznici između članka 96. stavka 2. i članka 41. stavka 1. Zakona o općem upravnom postupku, što prvostupanjski sud nije naveo u obrazloženju pobijane presude, tako da nije ni razmatrao te navode. Predlaže poništenje pobijane presude u dijelu izreke pod točkom I.

Tuženik u odgovoru na žalbu ističe kako tužitelj u svojoj žalbi pogrešno zaključuje da je prvostupanjska presuda pod točkom I. nerazumljiva, nejasna i proturječna sama sebi, obzirom da je sud u osporavanoj odluci utvrdio kako u predmetnoj upravnoj stvari nije bilo nepravilnosti, a onda je istovremeno utvrdio kako je zainteresirana osoba donijela „omaškom“ dvije istovjetne odluke samo različitih brojeva. Ističe da usporedbom žalbenih navoda tužitelja i samog teksta pobijane presude proizlazi kako tužitelj maliciozno, selektirano i fragmentirano citira pojedine dijelove predmetne odluke, sve sa ciljem prikazivanja iskrivljenog stanja stvari koje ne odgovara utvrđenom činjeničnom stanju u provedenom postupku. Imajući u vidu navedeno akcentira kako je predmet spora u provedenom postupku bilo obavljanje necjelovite poštanske usluge od strane zainteresirane strane glede preporučene pošiljke poslana, broj: Ističe da je povodom zaprimljenog zahtjeva proveo postupak rješavanja spora sukladno odredbi članak 55. Zakona o poštanskim uslugama, u kojem je nesporno utvrđeno kako je davatelj poštanske usluge izvršio ugovorenu poštansku uslugu u cijelosti. Vezano uz navode tužitelja prema kojima je Povjerenstvo za pritužbe potrošača pri u postupku rješavanja prigovora očitom pogreškom, koja je razumljiva, obzirom na broj zaprimljenih istovjetnih prigovora od strane istog tužitelja, donijelo dvije istovjetne obavijesti, samo različitih brojeva protokola navodi da navedena pogreška nije imala utjecaja na utvrđeno činjenično stanje, a to je da je ugovorena poštanska usluga uručenja predmetne poštanske pošiljke izvršena u cijelosti. Slijedom svega navedenog smatra kako su žalbeni navodi tužitelja u cijelosti neosnovani i paušalni.

Zainteresirana osoba nije podnijela odgovor na žalbu.

Žalba nije osnovana.

Ispitujući pobijanu presudu sukladno odredbi članka 73. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj: 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. - odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske i 29/17., dalje: ZUS), u dijelu u kojem je osporavana žalbom i u granicama razloga navedenih u žalbi, ovaj sud je utvrdio da ne postoje razlozi zbog kojih se presuda pobija, a niti razlozi na koje pazi po službenoj dužnosti.

Iz stanja spisa i obrazloženja presude proizlazi da je točkom 1. osporavane odluke odbijen kao neosnovan zahtjev za rješavanje spora tužitelja s davateljem poštanskih usluga u vezi s rješavanjem prigovora zbog neobavljene ugovorene usluge uručenja preporučene pošiljke, broj: te da je u tom dijelu odluka postala pravomoćna, budući da

je tužitelj predmetnom tužbom predložio poništenje samo točke 2. izreke osporavane odluke, kojom je u preostalom dijelu odbačen zahtjev kao nedopušten.

Dakle, nije sporno da je pravomoćnom točkom 1. izreke osporavane odluke utvrđeno da u postupanju davatelja poštanskih usluga nije bilo nepravilnosti, odnosno da je zainteresirana osoba postupila u skladu s odredbama članka 37. Zakona o poštanskim uslugama („Narodne novine“ broj 144/12., 153/13. i 78/15.) i odredbama članka 42. Općih uvjeta za obavljanje univerzalnih usluga te da je usluga uručjenja predmetne pošiljke izvršena u cijelosti, pa stoga nije osnovan zahtjev tužitelja u dijelu u kojem traži utvrđivanje odgovornosti nadležnih djelatnika Povjerenstva i iz razloga što je prilikom rješavanja jednog prigovora tužitelja u vezi dostave jednog preporučenog pismena prijamnog broja: od 7. prosinca 2018. zainteresirana osoba donijela dvije istovjetne obavijesti, samo različitog broja protokola i to prvu 3. travnja 2019. broj: -05/12/2-1-10237/19, a drugu 4. travnja 2019., broj: -05/12/2/1-10228/19 uz istovjetno obrazloženje.

Prema ocjeni ovog suda, suprotno žalbenim navodima, pravilno prvostupanjski upravni sud ocjenjuje da je tuženik ispravno postupio kada je podneseni zahtjev tužitelja u dijelu koji se odnosi na poništenje odgovora Povjerenstva za pritužbe potrošača pri

broj: DP-07-016246/19 od 17. svibnja 2019. i odluke -05/12/2/1-10228/19 te za utvrđivanje odgovornosti nadležnih djelatnika Povjerenstva i

odbacio kao nedopušten, obzirom da je zahtjev tužitelja o navedenom dijelu podnesen iz razloga koji nisu propisani odredbom članka 54. Zakona o poštanskim uslugama, niti isti predstavljaju osnovu za pokretanje inspekcijskog nadzora.

Naime, odredba članka 56. Zakona o poštanskim uslugama sadrži odredbe o odgovornosti davatelja poštanskih usluga, pa je tako stavkom 1. propisano da u međunarodnom prometu davatelj poštanskih usluga odgovara u granicama utvrđenim aktima Svjetske poštanske unije i međunarodnim ugovorima. Stavkom 2. istog članka propisano je da u unutarnjem prometu davatelj poštanskih usluga odgovara za gubitak ili oštećenje poštanske pošiljke ili umanjenje njezina sadržaja (točka 1.), za prekoračenje roka za prijenos i uručenje poštanske pošiljke (točka 2.) i u slučaju kada nije obavio uslugu ili uslugu nije obavio u cijelosti (točka 3.).

Odredba članka 59. Zakona o poštanskim uslugama sadrži odredbe o obavljanju poslova inspekcijskog nadzora, dok članak 60. istog Zakona sadrži odredbe o ovlastima poštanskih inspektora. Tuženik pravilno zaključuje da u predmetnom postupku nisu utvrđene nikakve nepravilnosti koje bi opravdale inspekcijski nadzor uz posebnu napomenu da se donošenje odluke s kojom podnositelj nije zadovoljan ili određene tekstualne omaške, koje nisu utjecale na valjanost konačne odluke, ne mogu smatrati „nezakonitim postupanjem“ odnosno pravnom osnovom za provođenje inspekcijskog nadzora. Prvostupanjski upravni sud pravilno prihvaća navode tuženika da je zainteresirana osoba očitom omaškom donijela dvije istovjetne odluke, samo različitih brojeva, i to zbog obima broja prigovora podnesenih od strane tužitelja, ali da takva omaška ne može biti od utjecaja na stvarno utvrđeno činjenično stanje u predmetnoj upravnoj stvari, a slijedom toga ni za drugačije rješenje predmetne upravne stvari.

Nadalje, iako je odredbom članka 41. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine broj 47/09) propisano da će službena osoba kada utvrdi da ne postoje zakonske pretpostavke za pokretanje postupka rješenjem odbaciti zahtjev, prema ocjeni ovoga suda, to što je tuženik sukladno odredbi članka 55. Zakona o poštanskim uslugama predmetnom odlukom pod točkom 2. odlučio i o djelomičnom odbačaju zahtjeva kao nedopuštenog, ne predstavlja takvu povredu postupovnih pravila radi koje bi odluku u osporavanom dijelu trebalo poništiti jer nije od utjecaja na njenu zakonitost niti na mogućnost

njezina ispitivanja, odnosno nije od utjecaja na donošenje drugačije odluke. Naime, to što je predmetni upravni akt u cijelosti donesen kao odluka, a ne djelomično kao rješenje, nije utjecalo na pravilnost i zakonitost same odluke jer je, kako je već navedeno, ocijenjeno da je pravilno postupio tuženik kada je točkom 2. izreke odluke djelomično odbacio zahtjev tužitelja.

Slijedom navedenog, prvostupanjski upravni sud je na potpuno i pravilno utvrđeno činjenično stanje pravilno protumačio i primijenio materijalno pravo bez povrede pravila sudskog postupka, te je osnovano postupio kada je odbio tužbeni zahtjev tužitelja i odluku tuženika u osporavanoj točki 2. izreke ocijenio zakonitom.

Zato je valjalo temeljem odredbe članka 74. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima žalbu odbiti kao neosnovanu i potvrditi prvostupanjsku presudu u osporavanom dijelu.

U Zagrebu 9. srpnja 2020.

Predsjednik vijeća
Boris Marković, v.r.

Za točnost otpavka - ovlašten službenik

Tanja Nemčić

